

per Jordi Arbonés

& & & &

Les fulles dels arbres s'havien tornat grogues i arrugades i queien volatejant lentament a terra. L'aigua del rierol corria mansa, sense fer soroll. Tot era tranquil en aquell recó de mon.

Estirat de cara al cel hi havia un jove. Contemplava els nuvolets llunyans que semblaven de cotó-fluix. Potser mirava la blavor clara, transparent, del cel. Potser mirava més lluny... Restava tan immòvil que semblava esculpit en pedra. Les seves faccions eren correctes i el sol havia bronzejat la pell de la cara i braços.

De sobte una lleugera remor arribà a ses orelles i amb la rapidesa del llamp es posà dret. Mirà en la direcció d'on venia el soroll i a la volta del camí aparegué una deliciosa figura. Una noia, una nena casi, que amb respiració fatigosa avançà corrent als braços del jove.

Llurs llavis es buscaren afanyosament. Després ella posà el cap sobre el pit del noi i respirà depressa. Ell, mentres tan, li besava els cabells i la oprimia contra son pit poderós amb braços de ferro.

Ella aixecà el cap amb els ulls closos i els llavis mig oberts. De bell nou llurs llavis s'uniren.

-Vida meva!- la veu d'ella sonava tan suau que no trencà el silenci dell'indret.-No ho podré resistir, amor meu. No puc estar tant temps sense veure't!.

La cara d'ell s'endurí i un vel li ombrejà els ulls. Deixant-la anar, li agafà les mans i s'assegueren a terra. Ell amb els ulls baixos i ella mirant-lo avidament, com si tingués por de que s'esvaís com s'esvaeix l'estela que deixa un baixell en el mar.

-Digues alguna cosa!. Mira'm al menys.- el tò era suplicant i amorós.

Ell aixecà els ulls i la contemplà. Era tan formosa, tan dolça, tan bona! Li acaricià el cabell i li besà la galta rosada com un préssec.

De nou abaixà els ulls i digué:

-Soc un covard, Rosa! M'hauries de menysprear enlloc d'estimar-me.

-No, no ho diguis això! El que passa és que ets un fill bò i obediènt. Estimes al teu pare i saps que si li donguessis un disgust seria la seva mort.

Va callar i ell no respongué. El rostre d'ella, radiant com un sol minuts avans, ara era trist i sense color.

La seva ment era assaltada per les idees de sempre. Després de tot, ella qui era? No havia conegut als seus pares i la família que l'havia recollida la tenien més com una criada que com a una filla. En canvi ell era d'una ~~XXXXXXXXXXXX~~ bona casa. Era l'hereu i son pare volia casar-lo amb una pubilla.

-Què penses?-la veu d'ell la sobresaltà.

-Penso, que aquest amor que sents per mi, et fa desgraciat. T'imagines el que passaria si algú ens veiés junts? Se n'assabentaria el teu pare i Déu sap..... No, Joan, hem de prendre una decisió.

-Rosa, tu saps com t'estimo i que la única decisió que puc prendre és la de casar-me amb tu.

-Però.....i el teu pare?- li tremolava la veu i se li humitejaren els ulls.

Ell s'aixecà i restà silenciós d'esquena a ella. Al cap d'una estona es tombà allargant-li les mans. Ella les agafà i es posà dreta. Es miraren fit a fit. El sol ponent il·luminava el cap de la noia voltant-li els cabells d'una aurèola d'or. Ell li agafà la cara amb les ~~XXXX~~ dues mans i li besà el front, les galtes, els ulls plorosos i, apassionadament, els llavis.

-T'estimo amb tota l'ànima i això és l'únic que conta.-la veu li sortí ronca- Ens casarem desseguida....

-Però.....

-No diguis res. Ens casarem i ens en anirem a viure a Barcelona. Jo treballaré.... del que sigui; soc fort i no m'espanta el treball.

-Però i el teu pare, Joan?

-Ja hi he pensat. Al principi s'enfadarà, però ja li passarà. Després de tot queden les meves

germanes que poden cuidar-lo i el meu cunyat s'encarregarà de manegar tot el que es refereixi a l'hisenda.

-Però està delicat. Serà un disgust molt fort el que li donaràs,..... i si es mor.....

El sol s'havia post, Semblava que tot era més silenciós encara. Les darreres paraules d'ella quedaren suspeses en l'aire.

-Si es mor....-ara era a ell a qui li tremolava la veu-si es mor.....

Aquelles paraules li presentaven una realitat crua, una conseqüència a la determinació que havia decidit prendre. No pot haver felicitat si aquesta s'ha d'adquirir a costes del sufriment d'un tercer. Si el seu pare moria a causa de la seva desobediència, la consciència no el deixaria gaudir de la felicitat. Si no moria, la maledicció que dels seus llavis sortís, els perseguiria arreu.

Com si hagués estat llegint el pensament del jove, ella digué:

-La mort del teu pare sempre s'interposarà a la nostra felicitat.

S'anava fent fosc i al cel començaren a lluir els estels.

-Rosa, estic decidit! Ens casarem passi el que passi!

-Oh, Joan! Però... jo no sé....

-Demà aniré a Barcelona a veure al Sr. Valls. Estic segur de que em donarà feina. I a la vegada aniré per arreglar els papers per casar-nos. Ens costarà una mica, doncs no tenintel consentiment del meu pare.....Bé, ja veurem. Ara ves-te'n.

S'abraçaren i es besaren fortament.

-Adéu, fins diumenge!

-Però, Joan,.....oh! és tot tan ràpid. No puc acceptar aquest sacrifici!

-Està decidit i res que em diguis em farà des-sistir. Ara ves-te'n, vida meva.

-Oh, Joan!-amb un sanglot li sortí el nom tan estimat i arrencant a plorar, marxà corrent.

II

En tornant de Barcelona una nova esperava a

en Joan.

En avent sopat tenia per costum anar al Cafè, on feia una partida d'escacs amb algun amic seu. Aquella nit encengué la pipa i alegrement es dirigí al Cafè. Estava content, doncs el resultat de la seva anada a Barcelona havia estat satisfactori. El senyor Valls es sorprengué al principi per la sollicitud que li feia el jove i inclús va fer-li certes reflexions, quan aquest li exposà el motiu de la seva decisió; però va veure'l tan enamorat i decidit que cregué innecessari intentar fer-li comprendre el que era més assenyat.

El Cafè estava plè de fum i s'hi respirava amb dificultat. Les veus que discutien, el petar de les fitxes de domino formaven un aldarull que feia mal de cap. Però això només es notava en el moment d'entrar. A la poca estona un ja formava part d'aquell xirigall cridant i discutint.

En Joan era dels pocs que no discutia ni cridava. Quan es trovava amb algun dels seus amics s'asseien en un reonet i silenciosament començaven la partideta d'escacs.

Esperant que jugués el seu contrincant de joe, es distragué un moment per encendre la pipa i les paraules que oí li feren parar atenció a la conversa que tenien dos homes darrera seu.

-no deixa d'ésser estrany, però a mi la Rosa sempre m'havia preocupat, precisament per això. No havia pogut comprendre mai com, una noia com ella, aguantava tantes malifetes d'aqueixa bruixota.

-Home, has de tenir en compte que la va recollir de menuda.....

- Precisament per això l'havia d'haver tractat com a una filla, vet aquí. I ara, ja ho veus, qui sap que en serà d'aquesta noia! A la seva edad i amb el seu pamet....

-Mate!-digué el seu company.

Però el joc ja no l'interessava.

-Perdona'm un moment-li digué.

Es tombà i dirigint-se als dos individus que havia estat escoltant, els digué:

-Sense voler he oit el que deien fa uns moment

Què.... és que li ha passat alguna cosa a la Rosa?

-Passat? Però ~~en~~ no ho sabeu? Doncs que se'n ha anat de casa. Haurà anat a Barcelona amb qui sap quines intencions. Però, jo el que dic, la culpa la té aquesta mala bruixa.....

Però en Joan ja no l'escoltava. Se li girà d'esquena i mirà fixament el tauler d'escacs.

-Què et passa?-li preguntà el seu amic- T'has posat groc!

-Res...res, aquest fum,....no em trobo gaire bé.-tot dient això s'aixecà amb intenció d'anar-se'n

-Vols que t'acompanyi?

-No, no. Adéu.

I sortí al carrer. Inconscientment es dirigí al lloc on cada diumenge es trovaven. A pesar de no haver lluna, feia una nit clara, però ell no semblava notar-ho, doncs enssopegava a cada pas i més d'una vegada va estar a punt de caure de cap.

Pel seu cervell passaren mil preguntes que quedaven sense resposta. Però la que amb més insistència l'aturmentava era; On havia anat?

S'asseié al costat del rierol i el silenci li feu patent la seva soletat. L'angoixa li oprimia el cor com si fos una mà fèrria que apretés....apretés....apretés....

fi